

**КОНВЕНЦИЯ ЗА БОРБА С КОРУПЦИЯТА, В КОЯТО СА ВЪВЛЕЧЕНИ
СЛУЖИТЕЛИ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ ИЛИ СЛУЖИТЕЛИ НА
ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ, ИЗГОТВЕНА НА БАЗАТА
НА**

ЧЛ. К.3 (2) (С) ОТ ДОГОВОРА ЗА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Подписана от държавите-членки на Европейския съюз
Високодоговарящите се страни по тази Конвенция, държави-членки на
Европейския съюз;

Като се позовават на Акта на Съвета на Европейския съюз от 26 май 1997 г.;

Като вземат предвид, че за държавите-членки подобряването на съдебното
сътрудничество в борбата с корупцията е въпрос от общ интерес в рамките на
сътрудничеството, предвидено в дял VI на договора;

Като вземат предвид, че с Акта на Съвета от 27 септември 1996 г., бе изготвен
протокол, насочен в частност срещу актовете на корупция, в която са
въвлечени служители от държави-членки или служители на Общността, които
увреждат или могат да увредят финансовите интереси на Европейските
общности;

Като вземат предвид, че за подобряване на съдебното сътрудничество по
наказателни дела между държавите-членки е необходимо освен упоменатия
по-горе протокол, да бъде изготвена конвенция, насочена срещу актовете на
корупция, в която са въвлечени служители на Европейските общности или
служители на държавите-членки, като цяло;

В желанието си да осигурят последователното и ефективно прилагане на тази
конвенция в целия Европейски съюз,

СЕ ДОГОВОРИХА ЗА СЛЕДНОТО:

Член 1. Определения

По смисъла на тази Конвенция:

(а) "служител" означава всеки служител на "Общността" или "държавен"
служител, включително всеки държавен служител на друга държава-членка;

(b) "служител на Общността" означава:

- всяко лице, което е служител или друго наето лице по смисъла на Правилника
за служителите на Европейските общности или Условието за наемане на
работа на други служители на Европейските общности;
- всяко лице, изпратено на работа в Европейските общности от държавите-
членки или от публичен или частен орган, което изпълнява същите функции
като тези, изпълнявани от служителите на Европейските общности или другите
служители.

Членовете на органите, учредени в съответствие с договорите за създаване на
Европейските общности и персоналът на тези органи, се считат за служители
на Общността доколкото Правилникът за служителите на
Европейските общности или Условието за наемане на работа на други
служители на Европейските общности не се отнася за тях;

(с) "държавен служител" е този, който отговаря на определението "служител" или "длъжностно лице" в националния закон на държавата-членка, в която лицето изпълнява тази функция за целите на прилагане на наказателния закон на тази държава-членка.

Независимо от това, в случай на производство, в което е въввлечен служител на държава-членка, започнато от друга държава-членка, последната не е задължена да прилага определението на "държавен служител" освен дотолкова, доколкото това определение е съвместимо с нейния национален закон;

Член 2. Пасивна корупция

1. По смисъла на тази конвенция пасивна корупция е умишленото действие на служител, който, пряко или чрез посредник, иска или получава облаги от какъвто и да е вид за себе си или за трета страна, или който приема обещание за такава облага, за да извърши или да не извърши действие в съответствие с неговите задължения, или при изпълнение на неговите функции в нарушение на служебните му задължения.

2. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че поведение от посочения в ал. 1 вид се счита за престъпление.

Член 3. Активна корупция

1. По смисъла на тази конвенция, активна корупция е умишленото действие на всяко лице, което обещава или дава, пряко или чрез посредник, облага от какъвто и да е вид на служител, за него или за трета страна, за да извърши или да не извърши действие в съответствие със служебните му задължения, или при изпълнение на неговите функции в нарушение на служебните му задължения.

2. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че поведение от посочения в ал. 1 вид се счита за престъпление.

Член 4. Приравняване

1. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че в нейния наказателен закон описанията на посочените в чл. 2 и чл. 3 нарушения, извършени от или срещу нейни министри, изборни членове на камарите на парламента, членове на най-висшите съдилища или членове на Сметната палата при изпълнение на техните функции ще се прилагат съответно в случаите, когато такива нарушения са извършени от или срещу членове на Комисията на Европейските общности, Европейския парламент, Съдът и Сметната палата на Европейските общности при изпълнение на техните задължения.

2. Когато държава-членка е приела специални закони за случаите на действие или бездействие, за които отговарят министри от правителството по силата на тяхното особено политическо положение в тази държава-членка, ал. 1 може да не се прилага по отношение на тези закони, ако държавата-членка гарантира, че наказателното законодателство, прието в изпълнение на чл. 2 и чл. 3, се отнася също и за членовете на Комисията на Европейските общности.

3. Алинеи 1 и 2 не засягат действието на прилаганите от държавите-членки разпоредби по отношение на наказателното производство и определянето на компетентния съд.

4. По отношение на оттеглянето на имунитета, тази Конвенция се прилага съобразно съответните разпоредби от договора за създаване на Европейските общности, Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности, Устава на Съда и текстовете, приети за целите на тяхното прилагане.

Член 5. Наказания

1. Всяка държава-членка предприема мерките, които са необходими, за да гарантира, че посоченото в чл. 2 и чл. 3 поведение, както и съучастието в него и подбудителството към такова поведение се наказва с налагане на ефективни, съответстващи и възпиращи наказания, включително, поне за сериозните случаи, наказания, свързани с лишаване от свобода, които могат да са основание за екстрадиция.

2. Алинея 1 не засяга упражняването на дисциплинарни правомощия от компетентните органи по отношение на служители на държавите-членки или служители на Общността. При определянето на наказанието, което следва да бъде наложено, националните съдилища могат, в съответствие с принципите на тяхното вътрешно законодателство, да вземат под внимание всяко дисциплинарно наказание, което вече е наложено на същото лице за същото поведение.

Член 6. Наказателна отговорност на ръководителите на предприятия

Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, които позволяват да бъдат подвеждани под наказателна отговорност ръководители на предприятия или други лица, които имат право да вземат решения или да упражняват контрол върху дадено предприятие, в съответствие с определените в националното законодателство принципи, в случаи на корупция по чл. 3 на лица под тяхно управление, които са действали от името на предприятието.

Член 7. Юрисдикция

1. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки за установяване на юрисдикция по отношение на обявените от нея, в съответствие със задълженията, произтичащи от чл. 2, 3 и 4, престъпления, когато:

(а) престъплението е извършено изцяло или отчасти на нейна територия;

(б) извършителят е неин гражданин или служител;

(с) престъплението е извършено срещу някое от лицата по чл. 1 или срещу член на някоя от посочените в чл. 4 (1) институции на Европейската общност, който е същевременно неин гражданин;

(д) извършителят е служител на Общността, който работи за институция или орган на Европейската общност, създадени в съответствие с договорите за Европейските общности, със седалище в съответната държава-членка.

2. Когато прави предвиденото в чл. 13 (2) уведомление, всяка държава-членка може да декларира, че няма да прилага или че ще прилага само в определени случаи или при определени условия едно или повече от правилата на юрисдикцията, установени в ал. 1 (б), (с) и (д).

Член 8. Екстрадиция и наказателно преследване

1. Всяка държава-членка, която съгласно своя закон не екстрадира свои граждани, предприема необходимите мерки за установяване на юрисдикция върху престъпленията, които тя е обявила за такива в съответствие със

задълженията ѝ по чл. 2 , 3 и 4 , когато те са извършени от нейни граждани извън нейната територия.

2. Всяка държава-членка предава делото на своите компетентни органи за възбуждане наказателно преследване, ако това е целесъобразно, когато са налице обвинения, че неин гражданин е извършил в друга държава-членка престъпление, установено в съответствие със задълженията по чл. 2 , 3 и 4 и тя не екстрадира това лице в съответната държава- членка единствено на основание на неговото гражданство. За да може да се осъществи наказателно преследване, всички досиета, информация и веществени доказателства, свързани с престъплението, се предават по реда, предвиден в чл. 6 на Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г. Молящата държавата- членка следва да бъде информирана за възбуденото наказателно преследване и резултата от него.

3. По смисъла на този член, терминът "гражданин" на държава-членка се тълкува в съответствие с всяка декларация, направена от дадената държава в изпълнение на чл. 6 (1) (b) от Европейската конвенция за екстрадиция и на ал. 1 (c) от него.

Член 9. Сътрудничество

1. Ако дадена процедура, свързана с престъпление, което е установено в съответствие със задълженията по чл. 2 , 3 и 4 , засяга поне две държави-членки, тези държави си сътрудничат ефективно в разследването, наказателното преследване и при изпълнение на наложеното наказание посредством например взаимна правна помощ, екстрадиция, трансфер на производството или изпълнение на присъди, които са издадени в други държави-членки.

2. Когато повече от една държава-членка има юрисдикция и възможност за осъществяване на наказателно преследване на престъпление, основаващо се на едни и същи факти, съответните държави-членки си сътрудничат при решаване коя от тях да извърши наказателното преследване срещу нарушителя или нарушителите с цел да се централизира наказателното преследване в една държава-членка, където това е възможно.

Член 10. Ne bis in idem

1. Държавите-членки прилагат във вътрешното си наказателно право правилото *ne bis in idem*, съгласно което лице, чийто съдебен процес е бил окончателно приключен в дадена държава-членка, не може да бъде преследвано в друга държава-членка по отношение на същите факти, ако му е било наложено наказание, което е било изпълнено, което е в процес на изпълнение или което вече не може да бъде изпълнено съгласно законите на държавата, която е издала присъдата.

2. Когато прави предвиденото в чл. 13 (2) уведомление, дадена държава-членка може да декларира, че няма да бъде обвързана от ал. 1 на този член в някой или някои от следните случаи:

(а) ако фактите, които са били предмет на издадената в чужбина присъда, са възникнали изцяло или отчасти на нейна територия. Във втория случай това изключение няма да е валидно, ако тези факти са възникнали отчасти на територията на държавата- членка, където е издадена присъдата;

(b) ако фактите, които са били предмет на издадената в чужбина присъда, представляват престъпление, насочено срещу сигурността или други също толкова важни интереси на тази държава-членка;

(с) ако фактите, които са били предмет на издадената в чужбина присъда, са извършени от служител на тази държава-членка в противоречие с неговите служебни задължения.

3. Ако в дадена държава-членка бъде възбудено допълнително наказателно преследване срещу лице, чието дело по отношение на същите факти е било окончателно решено в друга държава-членка, от наложената санкция се приспада периодът на лишаване от свобода, който е изтърпян в последната държава-членка за същите факти. Доколкото вътрешното законодателство позволява това, санкциите, които не са свързани с лишаване от свобода, също се вземат предвид, ако са влезли в сила.

4. Изключенията, които могат да бъдат декларирани съгласно ал. 2, не се прилагат, ако по отношение на същите факти съответната държава-членка е поискала от другата държава-членка да извърши наказателното преследване или ако е екстрадирала съответното лице.

5. Съответните двустранни или многостранни споразумения, сключени между държавите-членки, както и съответните декларации остават незасегнати от този член.

Член 11. Вътрешни разпоредби

Разпоредбите на тази конвенция не са пречка държавите-членки да приемат вътрешни правни норми, които излизат от рамките на задълженията, произтичащи от конвенцията.

Член 12. Съд

1. Всички спорове между държавите-членки, свързани с тълкуването или прилагането на конвенцията, които е са могли да бъдат разрешени на двустранна основа, трябва първоначално да бъдат разгледани от Съвета в съответствие с процедурата, предвидена в Раздел VI на договора за Европейския съюз, с цел да бъде намерено решение. Ако в срок от шест месеца не бъде намерено решение, въпросът може да бъде отнесен до Съда на Европейските общности от някоя от страните по спора.

2. Всеки спор между една или повече държави-членки и Комисията на Европейските общности относно чл. 1, с изключение на т. (с), или по чл. 2 , 3 и 4 дотолкова, доколкото той засяга въпрос от правото на Общността или финансовите интереси на Общността, или в който са въввлечени членове или длъжностни лица от институциите или органите, които са учредени в съответствие с договорите за създаване на Европейските общности, който не е било възможно да се реши чрез преговори, може да бъде предаден на Съда от някоя от страните по спора.

3. Всеки съд на държава-членка може да поиска от Съда да се произнесе предварително по въпрос, свързан с тълкуването на чл. 1 до чл. 4 и чл. 12 до чл. 16 , който е бил повдигнат по висящо пред него дело, в което са въввлечени членове или служители на институциите или органите на Общността, учредени в съответствие с договорите за създаване на Европейските общности, при изпълнение на техните функции, ако счита, че решение по този въпрос е необходимо, за да може той да издаде съдебно решение.

4. Предвидената в ал. 3 компетентност на Съда подлежи на одобрение от съответната държава-членка чрез декларация в този смисъл, която се прави по време на упоменатото в чл. 13 (2) уведомление или по всяко време след това.

5. Държава-членка, която прави декларация по ал. 4, може да ограничи възможността да се иска предварително решение от Съда до онези свои съдилища, срещу решенията на които в националното законодателство е предвидена съдебна защита.

6. Прилагат се Уставът на Съда на Европейската общност и Правилникът за дейността му. В съответствие с устава, независимо дали е направила или не декларация по ал. 4, всяка държава-членка или Комисията има право да предава на Съда заявления по делото или писмени бележки в случаите, предвидени в ал. 3.

Член 13. Влизане в сила

1. Тази Конвенция подлежи на приемане от държавите-членки в съответствие с техните конституционни изисквания.

2. Държавите-членки уведомяват генералния-секретар на Съвета на Европейския съюз при приключване на предвидените в техните конституции процедури за приемане на конвенцията.

3. Тази конвенция влиза в сила в срок от деветдесет дни след като и последната държава-членка е изпратила предвиденото в ал. 2 уведомление, че е изпълнила тази формалност.

4. До влизане в сила на конвенцията всяка държава-членка, когато прави предвиденото в ал. 2 уведомление или по всяко време след това, може да декларира, че ще прилага конвенцията, с изключение на чл. 12 от нея, в отношенията си с държавите-членки, които са декларирали същото. Конвенцията започва да се прилага по отношение на държавата-членка, която е направила такава декларация, от първо число на месеца след изтичане на период от деветдесет дни от датата, на която е депозирала декларацията си.

5. Държава-членка, която не е направила декларация по ал. 4, може да прилага тази конвенция по отношение на други държави-членки на базата на двустранни споразумения.

Член 14. Присъединяване на нови държави-членки

1. Тази конвенция е отворена за присъединяване за всяка държава, която става член на Европейския съюз.

2. Текстът на конвенцията на езика на присъединилата се държава, изготвен от Съвета на Европейския съюз, е автентичен.

3. Документите за присъединяване се депозират при депозитаря.

4. Тази конвенция влиза в сила по отношение на всяка присъединила се към нея държава деветдесет дни след датата, на която са депозирани документите ѝ за присъединяване или на датата на влизане в сила на конвенцията, ако тя все още не е влязла в сила до изтичане на посочения деветдесетдневен срок.

5. Ако конвенцията все още не е влязла в сила към момента на депозиране на документите за присъединяване, по отношение на присъединяващите се държави, се прилага чл. 13 (4).

Член 15. Резерви

1. Не се разрешават никакви други резерви освен предвидените в чл. 7 (2) и чл. 10 (2).

2. Всяка държава-членка, която е направила резерва, може да я оттегли по всяко време, изцяло или отчасти, като уведоми за това депозитаря.

Оттеглянето влиза в сила на датата, на която депозитарят е получил уведомлението.

Член 16. Депозитар

1. Депозитар на тази конвенция е генералният секретар на Съвета на Европейския съюз.

2. Депозитарят публикува в Официалния вестник на Европейските общности информация за постигнатия напредък по приемането, присъединяването, декларациите и резервите, както и за всяко друго уведомление, отнасящо се за тази конвенция.

В уверение на което долуподписаните оправомощени лица поставиха своите подписи.

Съставена в Брюксел на двадесет и шести май, хиляда деветстотин деветдесет и седма година в един оригинал на датски, холандски, английски, финландски, френски, немски, гръцки, ирландски, италиански, португалски, испански и шведски език, текстът на всеки от които има еднаква сила, като оригиналът се пази в архива на генералния секретар на Съвета на Европейския съюз.

За правителството на Кралство Белгия

За правителството на Кралство Дания

За правителството на Федерална република Германия

За правителството на Република Гърция

За правителството на Кралство Испания

За правителството на Френската република

За правителството на Ирландия

За правителството на Италианската република

За правителството на Великото херцогство Люксембург

За правителството на Кралство Холандия

За правителството на Република Австрия

За правителството на Република Португалия

За правителството на Република Финландия

За правителството на Кралство Швеция

За правителството на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия